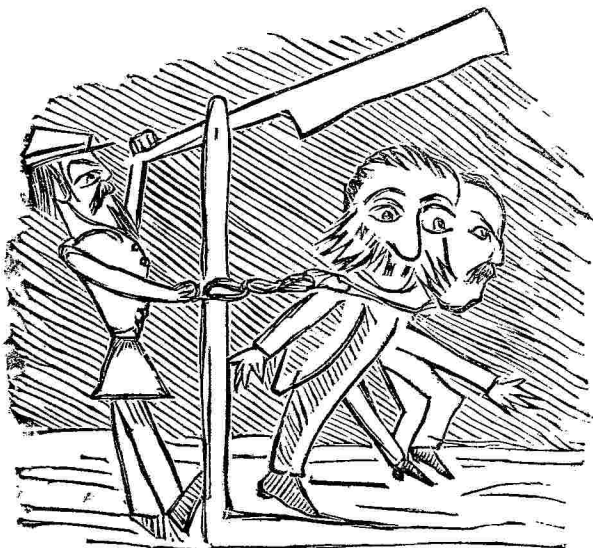

ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἀποκριθῆ εἰς τοὺς ἐνστασιοῦχους. Ὡς τοιοῦτον, ὡς δῆμιον δηλαδὴ καὶ ὄχι ὡς ἐνστασιοῦχον προτείνωμεν τὸν κ. Φρεαρίτην.

* * *
Ὁ Σαμφορτίος, ἐσάκις ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς συνεδρίασιν ἐπαρχιακῆς τινος ἀκαδημίας, συνείθιζε νὰ καταπίνῃ ἀρχὴν τινὰ ἢ βραχάκιον, ἵνα ᾖ βέβαιος ὅτι θέλει ἀντιστῆ εἰς ὅποιανδήποτε ἀπείαν χωρὶς νὰ ἐμέσῃ. Τὴν συνταγὴν ταύτην συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ νέου καθηγητοῦ.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ

ΛΕΠΙΔΑ ΕΙΣΤΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Γελοιογραφία ἐνήμερος καὶ νόστιμος, ἀνάλογος πρὸς τὴν καλλαισθησίαν τῶν συντακτῶν τοῦ φίλου «Νεολόγου».

Κεφαλονία, 22 Φεβρουαρίου 1876.

«Ἀσμοδαῖε» φίλτατε,

Δὲ σ' ἐρώτησα ποτὲ ἂν αὐτοῦ στάς Ἀθήνας ἔχετε κ' ἐσεῖς τὸ συνήθειο νὰ μυροφορένουνε ἢ κόρες σας, ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ πατέρας τους ἢ καὶ ἡ μάνα τους. Ἄν δὲν τὸ ἔχετε, καὶ θέλετε νὰν τὸ λάβετε, νὰν τὸ πάρετε ἀπὸ ἐμᾶς, καθὼς τὸ ἔχουμε ἐμεῖς· ἐπειδὴ ἐμεῖς ἐτελειοποιήσαμε τὸ συρμὸ τοῦ πένθους σὲ βαθμὸν τέτοιον, ὥστε πενθοῦμε τώρα μὲ κρυψότητα καὶ μὲ πολυτέλεια.

Σ' ἐμᾶς, φίλτατέ μου, ἀπανταίει μίαν πενθοφόρον ἐρρανή κοπέλα, καὶ βλέπεις πάραυτα στὴν ἐντέλειαν τοῦ συνόλου τῆς τοῦς κόπους, ὅπου ἡ καυμένη ἐκείνη ἐκατάβαλε γιὰ νὰ κάμῃ φανερὴ στοὺς νέους τοῦ συρμοῦ τὴ θλίψη ποῦ αἰσθάνεται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γονήτης! . . .

Ἄλλη φορὰ, θὰ πῆς, ἡ κοπέλες ἐβρίχτανε στὰ μαλιάτους στάχτη γιὰ νὰ δείξουν τὸ πένθος τους· καὶ ἤθελ' ἴσως νομίσεις πῶς καὶ ἡ ἴδικές μας κοπέλες κάνουνε κανένα τέτοιο κ' ἐκεῖνες γιὰ τὰ μαλιά τους. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, Ἀσμοδαῖε φίλτατε! Ἡ κοπέλες ἡ ἴδικές μας ἐξεναντίας χτενίζουνε τὰ ἴδικά τους πρῶτα, τ' ἀλείφουνε, τὰ γαλιζουνε, τ' ἀνοίγουνε, καὶ τὰ κάνουν' ἔτοιμα νὰ δεχθοῦ-

νε μέσα τους τ' ἄλλα τους μαλλιά, ἐκεῖνα ποῦ ἀγοράσανε.

Ἐπειδὴ, πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ τοῦτο, Ἀσμοδαῖε φίλτατε, ὅτι δηλαδὴ, τώρα ποῦ ἄνοιξε ὁ Ἴσθμὸς τοῦ Σουεζ, ἔχουμε κάπου-κάπου συγκοινωνία μὲ τοὺς Κινέζους. Τσοῦ στέλνουμε ἀπὸ τὰ χρήματά μας, καὶ μᾶς στέλνουνε ἀπὸ τὰ μαλλιά τους· τὰ ὅποια, ὄχι μόνον στολίζουνε τὰ κεφάλια τῶν Κυριῶν μας, ἀλλὰ καὶ σὲ κάποιον τρόπο συμβάλλουν εἰς τὸ νὰ ἀδελφοπιτόνουν' ἐμᾶς μ' ἐκεῖνους. Ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποῦ ἀγκαλιάζουμε τὲς συμβίες μας, αἰσθάνομασθε μὲ ἀγαλιάσῃ μας ὅτι ἀγκαλιάζουμε συνάμα καὶ κάποιον (ὁ Θεὸς ξέρει ποιόνε) ἀδελφὸν Κινέζο. Καὶ εἴμασθε βέβαιοι ὅτι, φιλώντας κάποτε τὴν κομψὴ χτενισιάτους, φιλοῦμε πάντοτε, γυναικείῳ ὀνόματι, κάποιον ἄσιανὸν συμπέθερον.

Ἄλλ' ἂς ξανάμπωμε στὴν ὑπόθεσιν. — Νέλληθς, φίλε Διάβολε, στὴν Κεφαλονιά. Καὶ μὴ κιταχτῆς πῶς ἔρχεσαι τάχα σὲ τόπο ὅπου νὰ μισῶνται καὶ νὰ ἀποφεύγωνται οἱ διάβοι: ἐπειδὴ κάθε ἄλλο παρὰ μίαν τέτοιαν ἀφιλοξένεια θεὸς ναύρης ἀνάμεσά μας. Ἐλα, φίλε Διάβολε, στὴν Κεφαλονιά, κ' ἔρχεσαι στὸν τόπο σου! . . . Ἐλα νὰ ἰδῆς ἐτοῦτα ποῦ σοῦ λέω, καὶ νὰ πάρῃς μαζύ σου, ἐπιστρέφοντας στάς Ἀθήνας, φιγουρίνια ποῦ νὰ σαστίσουν' ἢ κόρες σας. Ὁ ἀκούσης τὲς Ἀθηναιοπούλες νὰ λένε «Καλότυχη ποῦ ὀρφάνεψε, γιὰ νὰ ντυθῆ ἔτσι».

Μὰ ἔλεγα γιὰ τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα. Τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα, βαλμένα μέσα καὶ ἀπάνου ἀπὸ τὰ ἐλληνικά ἐδικά μας, κάνουνε μίαν ὄραϊαν ἀγαπητὴ ἀθεμονιά τῆς μόδας, ἀρκετὰ ψυλούτσικη, ἀπάνου στὴν ὅποια π'ιθόνουνε τὸ πενθόχρωμο τοῦ συρμοῦ καπέλο, ποῦ, γιὰ νὰ μὴν πέφτῃ, τὸ καρφόνουνε μὲ σφίγγρες στὴν κορφή τῆς ἀθεμονιάς, καὶ βγάζουν' ἔξω ἡ γυναικῆς μας Ματσαδόροι κ' ἐκεῖνες εἰς τὸ καρναβάλι τῆς μόδας.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἰδῆς ποτὲ ἓνα τέτοιο ἀριστοῦργημα, καὶ νὰ μὴν ἀποζιτήσῃς τὸν Πραξιτέλη καὶ τὸ Φειδία, γιὰ ν' ἀφήσουνε στοὺς μέλλοντας ἀπογόνους μας, σκαλισμένο σὲ μάρμαρο, ὄλο ἐκεῖνο ποῦ τὸ τελειοποιημένο huon gusto μας ἠμπόρεσε νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἰδῆς τὸ βάθος τῆς πίκρας ἐκείνης τῆς νέας, εἰς τὸ ὕψος τῆς πενήθιμου ἀθεμονιάς τῆς.

Θυμῶμαι στὸν καιρὸ μου, Κύριε Διάβολε, ποῦ ὅταν ἡ γυναικῆς μας ἐπενθούσανε, ἐνδυσόντανε μ' ἓνα μαῦρο φόρεμα ἀπλούστατο, καὶ μᾶλλον χονδροειδές, ἐπιταυτοῦ χονδροειδές διὰ τὸ πένθος τους. Καὶ τὸ κεφάλι τους τὸ ἔχτενίζανε ἀπλῶς μόνον γιὰ τὴν πάστρα καὶ γιὰ τὴν εὐπρέπεια. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ἦτανε καιροὶ ἀρχαῖοι, ποῦ ἡ ἐξευγένισιν τοῦς ἄφρησε ὀπίσω.

Ἐγὼ, τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε Διάβολε . . . ἐγὼ μῶλον ὅπου γέροντας τώρα-πλέον, κ' ἐμεῖς οἱ γέροντες ἀγαποῦμε καὶ προτιμοῦμε πάντα τὰ περασμένα μας, ἐγὼ ὅμως δὲν ἠμπροσθὸν παρὰ νὰ θαυμάσω τὸ σημερινὸ συρμὸ, γιὰ τὰ πένθη καὶ ἀκολούθως νὰ σᾶς τότε συστήσω κ' ἐσᾶς ἂν τυχὸν δὲν τὸν ἔχετε.

Αν. Α . . .

Ἰπεύθυνος Συντάκτας ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.